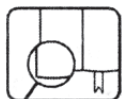

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA

STUDII BIBLICE
EDIȚIA INSTRUCȚORI

BUCURIA MISIUNII

de Mark Finley

iulie – august – septembrie
2020

Traducere: Denisa Olariu

©2020 General Conference of Seventh-day Adventists®.

Toate drepturile rezervate.

Titlul în original: *Making Friends for God: The Joy of Sharing in His Mission*

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau părți din ele, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Autor: Mark Finley

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Denisa Olariu

Lectura traducerii, adaptare: Florian Ristea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Copertă: Liliana Dincă

Redactare: Alina Badea

Corectură: Lavinia Goran

Textele biblice sunt preluate din traducerea Cornilescu, Casa Bibliei, București, 2012.

La citatele din lucrările lui Ellen G. White este indicat numărul paginii din original, care apare și în ediția electronică în română și în unele ediții tipărite, în text, între paranteze pătrate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FINLEY, MARK

Bucuria misiunii : iulie-august-septembrie 2020 / de Mark Finley ; trad.: Denisa Olariu. - Ed. instructori. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2020
ISBN 978-606-911-849-8

I. Olariu, Denisa (trad.)

Cuprins

Bucuria misiunii	4
„Planul Ietro” pentru situații de criză.....	6
1. „Martorii Mei”	11
2. Puterea mărturiei personale.....	22
3. Privește-i pe oameni prin ochii lui Isus!.....	33
4. Puterea rugăciunii de mijlocire	44
5. Mărturia dată prin puterea Duhului Sfânt.....	55
6. Posibilități nelimitate	66
7. Răspândirea Cuvântului.....	77
8. Să slujim ca Isus.....	88
9. O atitudine de învingători.....	99
10. Un mod practic de a te implica	110
11. Spune ce a făcut Isus pentru tine	121
12. Un mesaj care trebuie vestit.....	132
13. Un pas prin credință.....	143

Bucuria misiunii

Sunt momente când prinderea înțelesului unui anumit lucru contează enorm în viața noastră. Acum câțiva ani, mă aflam la o întâlnire pastorală cu mai mulți colegi, în cadrul căreia am ajuns să vorbim despre împărtășirea credinței, despre mărturie și evanghelizare. Unul dintre prietenii mei a exprimat acest gând: „Misiunea este în primul rând lucrarea lui Dumnezeu. El întrebuițează toate resursele Cerului pentru a salva planeta noastră. Partea noastră este de a coopera bucuroși cu El în lucrarea Lui de a-i salva pe cei pierduți.” Era ca și cum o povară grea a fost ridicată de pe umerii mei. Nu era treaba mea să salvez o lume pierdută. Era a lui Dumnezeu. Responsabilitatea mea era aceea de a colabora cu El în ceva ce deja făcea.

Ideea conform căreia misiunea este lucrarea lui Dumnezeu este lămurită de-a lungul Scripturii. Solomon afirmă aceasta astfel: „A pus în inima lor chiar și gândul veșniciei” (Eclesiastul 3:11). Când se naște un om, Dumnezeu pune în adâncul ființei lui o dorință după veșnicie. După cum spunea Augustin cândva: „Ne-ai făcut pentru Tine, Doamne! Și neliniștit este sufletul meu până când nu-și va afla odihna în Tine.” Conform Evangheliei după Ioan, Isus este Lumina care luminează pe orice om care se naște în lume (Ioan 1:9). Dumnezeu nu doar că a pus în fiecare dintre noi o năzuință după El Însuși, ci Îl trimite pe Duhul Său Sfânt pentru a ne atrage la Sine.

Fiecare dorință de a face ce e bine și fiecare convingere cu privire la păcat vin de la Duhul Sfânt. Orice năzuință după bunătate și orice înclinație spre amabilitate și altruism sunt motivate, în primul rând, de Duhul Sfânt. Chiar dacă s-ar putea să nu înțelegem pe deplin sau să nu ne dăm seama, Duhul Sfânt lucrează în viața fiecăruia dintre noi pentru a ne atrage la Isus (Ioan 16:7-15). Totuși, Isus Însuși este cel mai mare dar dintre toate.

Pe când rasa umană era pierdută în păcat, fără speranță și condamnată la moarte veșnică, dragostea lui Dumnezeu a luat inițiativa. Luca scrie: „Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:11). Apostolul Pavel adaugă: „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani

5:11). Dumnezeu a luat inițiativa de a ne salva. Hristos a lăsat gloria și splendoarea cerului și a venit în această lume întunecată de păcat cu o misiune răscumpărătoare.

Înainte ca noi să fi făcut cel mai mic pas spre El, Domnul Isus a făcut un salt uriaș venind la noi. Înainte ca noi să Îi fi predat viața noastră, El ne-a oferit mântuirea prin moartea Sa. Noi am fost dușmanii Lui, dar El a fost prietenul nostru. Noi l-am întors spatele, dar El Și-a întors fața spre noi. Nouă puțin ne-a păsat de El, dar Lui l-a păsat enorm de noi.

În Luca 15, Domnul Isus este reprezentat ca Păstorul cel bun care Își caută necontenit oaia pierdută, ca femeia care Își caută cu înfrigurare banul pierdut, care era parte din zestrea ei, și ca un tată în vârstă ce aleargă fără să-i pese de nimic pentru a-și întâmpina băiatul pierdut. Ellen G. White face următoarea afirmație demnă să medităm la ea: „Mărețul plan de mântuire a fost făcut înainte de întemeierea lumii. Hristos nu a pășit singur în această minunată lucrare de răscumpărare a omului. În consfăturile din cer, înainte ca lumea să fi fost creată, Tatăl și Fiul au făcut un legământ ca, în cazul în care omul s-ar dovedi necredincios lui Dumnezeu, Hristos, care este una cu Tatăl, să ia locul păcătosului și să sufere pedeapsa care ar trebui să cadă asupra omului.” – *The Advent Review and Sabbath Herald*, 15 noiembrie 1898

Meditează un moment la aceasta. Avem privilegiul incredibil și responsabilitatea înfricoșătoare, precum și bucuria veșnică de a fi părtași cu Hristos și de a conlucra cu El în misiunea Lui. Acesta constituie subiectul studiilor din acest trimestru.

Mark Finley s-a născut în Connecticut, SUA, și este un evanghelist cunoscut la nivel internațional. A fost vicepreședinte al Conferinței Generale în perioada 2005–2010. După ce nu a mai lucrat cu normă întreagă, a devenit secretarul președintelui Conferinței Generale.

Pastorul Finley și soția sa, Ernestine, au împreună trei copii și cinci nepoți.

„Planul letro” pentru situații de criză

Efortul de a convinge bisericile să adopte modelul grupelor mici, ca metodă misionară, este ca încercarea de a convinge un copilăș să mănânce ceva ce îi displace. Scenariu clasic: părintele stă cu lingurița la gura lui, iar el strânge din buze, întorcând capul când în stânga, când în dreapta. Argumente de tipul: „Nu te faci mare, dacă nu mănânci asta!” sau: „Mama va fi tristă, dacă...!” nu-l impresionează câtuși de puțin pe micul ștregar, care a descoperit că poate refuza sau că poate negocia, trăgând cu coada ochiului spre ce îi place lui: desertul.

Dar cum să-i convingi pe membrii bisericii, care nu vor să audă despre „formarea de grupe mici, ca bază a efortului creștin”? Dacă afirmația mesagerului Domnului că acest plan i-a fost prezentat „de Cineva care nu poate greși” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 7, p. 21) nu este luată în seamă, ce argument ar mai putea fi adus? Că, fără misiune prin grupe mici, biserica nu va crește? Sau că – iată! – ne-o spune chiar și Mark Finley? Nu cred că va impresiona într-o măsură suficientă ca vreo biserică să treacă la fapte! În definitiv, asemenea copilului care refuză mâncarea sănătoasă, indiferent ce i se spune, cui îi pasă de creșterea bisericii? Cui îi pasă că o spune Mark Finley sau oricine altcineva? În această privință, biserica este asemenea copilului inconștient care, dacă este lăsat să mănânce sau să facă doar ce vrea el, se va îmbolnăvi. Dar care părinte ar face așa ceva?

Asemenea copilului care nu înțelege ce dramă ar fi să nu crească, biserica pare să nu înțeleagă consecințele stagnării. Cei mai mulți par să trăiască doar în prezent, fără să întrevadă cât de grave vor fi în viitor consecințele neimplicării actuale. Este ca un ecou al mulțumirii cu prezentul, venind de peste veacuri: „Măcar în timpul vieții mele va fi pace și liniște!” (Isaia 39:8). Ironia situației este că asemenea oameni îl dezaprobă pe Ludovic al XV-lea, pentru că ar fi spus: „După mine, potopul!”...

Chiar așa! De ce trebuie să ne pese de creșterea bisericii? De ce să ne preocupăm misiunea prin grupele mici? Nu voi mai încerca să aduc vreun argument, deoarece am scris deja, mai sus, că nu mai este nimic și nimeni care să ne convingă, dacă nu acceptăm că este voia și planul „Celui care nu poate greși”. Voi spune doar atât: valoarea grupelor mici, pentru poporul lui Dumnezeu, s-a văzut și se va vedea mereu în vremuri de criză. În timpul exodului către țara

promisă, „Planul Ietro” (Exodul 18) a asigurat funcționarea comunicării și rezolvarea oricăror probleme; în vremea războaielor purtate de Israel, mobilizarea, lupta și evaluarea consecințelor se făceau conform aceluiași mod de organizare; în timpul persecuțiilor din primele secole creștine, „biserica din casa ta” a fost sursa supraviețuirii și dezvoltării extraordinare a bisericii (Filimon 2); la fel și în veacurile întunecate ale Evului Mediu sau în perioada comunistă. Prin grupele mici, Dumnezeu Și-a păstrat biserica vie și luptătoare, devenind mai înfloritoare după fiecare criză.

În prezent însă, aparenta liniște de care ne-am bucurat și comunicarea facilă asigurată de tehnologie au pus planul grupelor mici în „debaraua” bisericii. Iar când pandemia de coronavirus a dus la închiderea caselor de rugăciune și la încetarea întrunirilor de orice fel, mulți dintre noi am început să căutăm febril soluții, de parcă ne străduiam să reinventăm roata. Tehnologia a fost utilă. Căci, deși am fost izolați unii de alții, ne-am conectat prin toate mijloacele pe care le-am avut la dispoziție. Însă o întrebare nu-mi dă pace! Și o scriu aici, pentru toți cei care vor să ia aminte: Cum ar fi fost dacă s-ar fi întrerupt și comunicarea prin aceste mijloace? Nu încerc să conturez vreun scenariu. Dar cred că pandemia de coronavirus a fost „floare la ureche” pe lângă criza care ar putea să ne lovească astfel. O pandemie care ne-ar izola de ceilalți, asociată cu fenomene meteo extreme, cu o pană prelungită de curent și cu lipsa mijloacelor de comunicare ar fi un adevărat coșmar. Și atunci, ce vei face tu, pastor al bisericii, dacă acum nu formezi lideri pentru grupele mici? Cine și cum le va purta de grijă celor care acum sunt „turma” ta? Cine și cum le va transmite curaj, credință și speranță? Ce vei face tu, tată, care lași întotdeauna studiul biblic cu copiii tăi în seama instructorilor de la biserică? Ce vei face tu, care nu vrei să faci parte dintr-o grupă a Școlii de Sabat? Ce vei face tu, care vii la programul de închinare foarte rar, făcând doar act de prezență, apoi pleci din nou acolo unde te simți mai bine? Unde și cu cine te vei simți bine atunci?

Dacă, în prezent, grupele mici sunt o experiență a unor vremuri de care își mai amintesc doar bunicii și dacă diaconia actuală se rezumă la gestionarea inventarului casei de rugăciune și la programele publice ale bisericii, Dumnezeu ne va aduce în situația de a redescoperi valoarea grupelor mici. Ca Biserica Lui să supraviețuiască și să înflorească.

*Florian Ristea,
Departamentul Școala de Sabat/Lucrarea Personală*

NU UITAȚI:

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al Școlii de Sabat se poate bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun venit, chiar și musafirii!
2. Fiecare poate să-i încurajeze pe ceilalți, povestindu-le despre un răspuns primit la rugăciune sau o activitate misionară în care a fost implicat(ă).
3. Fiecare le poate împărtăși celorlalți nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, ca să se roage împreună pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Putem dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică!
2. Este de dorit ca fiecare să se implice în dezbateri, dar fără să acapareze discuția!
3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări, poate menține vie viața spirituală!

MISIUNE (5-10 minute)

...

1. Dezbaterea studiului se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic!
2. Fiecare grupă poate planifica o activitate misionară în care să se implice toți membrii.
3. Știrile video ale Școlii de Sabat, care pot fi descărcate și vizionate accedând adresa de internet: resurse.adventist.pro, conțin idei misionare valoroase, care pot fi aplicate!

LISTĂ DE RUGĂCIUNE

MĂ ROG pentru:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Cercetați Scripturile

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii. – *Sfaturi pentru biserică*, p. 113

IULIE

1. Psalmii 143
2. Psalmii 144
3. Psalmii 145
4. Psalmii 146
5. Psalmii 147
6. Psalmii 148
7. Psalmii 149
8. Psalmii 150
9. Proverbele 1
10. Proverbele 2
11. Proverbele 3
12. Proverbele 4
13. Proverbele 5
14. Proverbele 6
15. Proverbele 7
16. Proverbele 8
17. Proverbele 9
18. Proverbele 10
19. Proverbele 11
20. Proverbele 12
21. Proverbele 13
22. Proverbele 14
23. Proverbele 15
24. Proverbele 16
25. Proverbele 17
26. Proverbele 18
27. Proverbele 19
28. Proverbele 20
29. Proverbele 21
30. Proverbele 22
31. Proverbele 23

AUGUST

1. Proverbele 24
2. Proverbele 25
3. Proverbele 26
4. Proverbele 27
5. Proverbele 28
6. Proverbele 29
7. Proverbele 30
8. Proverbele 31
9. Ecclesiastul 1
10. Ecclesiastul 2
11. Ecclesiastul 3
12. Ecclesiastul 4
13. Ecclesiastul 5
14. Ecclesiastul 6
15. Ecclesiastul 7
16. Ecclesiastul 8
17. Ecclesiastul 9
18. Ecclesiastul 10
19. Ecclesiastul 11
20. Ecclesiastul 12
21. Cânt. cânt. 1
22. Cânt. cânt. 2
23. Cânt. cânt. 3
24. Cânt. cânt. 4
25. Cânt. cânt. 5
26. Cânt. cânt. 6
27. Cânt. cânt. 7
28. Cânt. cânt. 8
29. Isaia 1
30. Isaia 2
31. Isaia 3

SEPTEMBRIE

1. Isaia 4
2. Isaia 5
3. Isaia 6
4. Isaia 7
5. Isaia 8
6. Isaia 9
7. Isaia 10
8. Isaia 11
9. Isaia 12
10. Isaia 13
11. Isaia 14
12. Isaia 15
13. Isaia 16
14. Isaia 17
15. Isaia 18
16. Isaia 19
17. Isaia 20
18. Isaia 21
19. Isaia 22
20. Isaia 23
21. Isaia 24
22. Isaia 25
23. Isaia 26
24. Isaia 27
25. Isaia 28
26. Isaia 29
27. Isaia 30
28. Isaia 31
29. Isaia 32
30. Isaia 33

„Martorii Mei”

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Lucrul acesta este _____ și bine _____ înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la _____ adevărului.” (1 Timotei 2:3)

Marea dorință a lui Dumnezeu este ca toți oamenii de pretutindeni să răspundă iubirii Sale, să-l accepte harul, să fie transformați de Duhul Său și să fie salvați în Împărăția Lui. Nu există o dorință mai mare pentru El decât mântuirea noastră. Dragostea Sa este nemărginită. Harul Său este nemăsurat. Mila Lui este nesfârșită. Iertarea Sa este inepuizabilă, iar puterea Lui este infinită. Spre deosebire de zeii păgâni, care cereau sacrificii, Dumnezeul nostru a adus sacrificiul suprem. Oricât de mult ne dorim noi să fim salvați, Dumnezeu vrea și mai mult să ne salveze. „Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:3,4). Dorința inimii Lui este salvarea ta și a mea.

Mărturia noastră este despre Isus. Este despre ce a făcut El pentru a ne salva, despre cum ne-a schimbat viața și despre adevărurile minunate ale Cuvântului Său care ne spun cine este El și ne arată frumusețea caracterului Său. De ce să dăm mărturie? Când înțelegem cine este El și trăim minunile harului Său și puterea dragostei Sale, nu putem să tăcem. De ce să dăm mărturie? Când lucrăm împreună cu Mântuitorul, intrăm în bucuria Lui de a-i vedea pe oameni răscumpărați prin harul Său și transformați prin dragostea Sa.

4 iulie – Ziua evanghelistului voluntar

Dumnezeu le oferă zilnic oamenilor de pretutindeni ocazii de a-L cunoaște. El le mișcă inima prin intermediul Duhului Sfânt. Dumnezeu Se descoperă pe Sine în frumusețea și complexitatea lumii naturale. Vastitatea, ordinea și simetria universului vorbesc despre un Dumnezeu infinit, care are o înțelepciune nelimitată și o putere infinită. El potrivește circumstanțele în viața noastră ca să ne atragă la Sine.

Deși Dumnezeu ni Se descoperă prin lucrarea Duhului Sfânt, prin splendoarea naturii și prin actele providențiale, cea mai clară descoperire a iubirii Sale se găsește în viața și în slujirea lui Isus Hristos. Când le vorbim altora despre El, le oferim cea mai bună oportunitate de a fi salvați.

1. Ce ne învață Evanghelia după Luca despre scopul venirii lui Hristos pe pământ? Cum conlucrăm cu Hristos în lucrarea Sa de salvare a celor pierduți?

Luca 19:10 _____

Compară cu Iacov 5:19,20 _____

Iacov spune: „Cine întoarce un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet de la moarte” (Iacov 5:20). Cartea Romani explică mai amănunțit această idee. În capitolele 1 și 2 din Romani se arată că, fără Hristos, atât cei dintre neamuri care au văzut descoperirea lui Dumnezeu în natură, cât și evreii care au primit revelația profetică a lui Dumnezeu în Scriptură sunt pierduți. În Romani 3–5, apostolul ne dezvăluie că mântuirea vine prin har, doar prin credință. În Romani 6–8, el arată că harul care îl îndreptățește pe orice credincios îl și sfințește. În Romani 10, Pavel afirmă: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” (vers. 13), subliniind apoi faptul că nimeni nu poate chema dacă nu a crezut, iar oamenii nu pot crede dacă nu au auzit și nu pot auzi decât dacă le spune cineva. Noi suntem verigi de legătură în planul de mântuire ca să ajungem cu vestea Evangheliei la oamenii pierduți.

Care este rolul nostru în planul lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor? Gândește-te câți au auzit Evanghelia de pe buzele tale.

Te-ai gândit vreodată ce simte Dumnezeu în fiecare clipă, privind lumea aceasta pe care El a creat-o atât de minunată, încât îngerii au cântat atunci de bucurie? Ce vede acum Dumnezeu? Taberele de refugiați pline de copii înfrigurați, înfometăți și care plâng. Pe străzile orașelor aglomerate din lume, oameni fără adăpost și nevoiași. Cu siguranță, inima Sa suferă pentru fiecare dintre aceștia, pentru femeile abuzate și copiii înspăimântați care sunt târați în sclavia sexuală, pentru ravagiile războiului, pentru efectele devastatoare ale dezastrelor naturale și agonia dureroasă cauzată de bolile debilitante și aducătoare de moarte.

Există oare pe pământ și lucruri care îi aduc bucurie în inimă?

2. Cum se termină următoarele pilde și ce spun finalurile lor despre Dumnezeu?

Luca 15:6,7,9,10,22-24,32 _____

Întreg cerul se bucură când cei pierduți sunt găsiți. Într-o lume plină de boli, dezastre și moarte, noi putem aduce bucurie inimii lui Dumnezeu, împărtășind vestea bună a mântuirii cu ceilalți. Unul dintre cele mai bune motive de a împărtăși dragostea lui Hristos este cunoașterea faptului că lucrarea personală a fiecăruia dintre noi produce bucurie inimii lui Dumnezeu. De fiecare dată când noi descoperim dragostea Lui, întreg cerul cântă.

3. Care este răspunsul Domnului când noi acceptăm harul Său salvator?

Țefania 3:17 _____

Imaginează-ți această scenă. Ca urmare a mărturiei tale, un bărbat sau o femeie, un băiat sau o fată îl acceptă pe Isus ca Mântuitor al său personal. Isus Se bucură. Întreg cerul izbucnește în cântări fermecătoare și puternicul nostru Mântuitor se bucură de acel om prin cântec. Ce poate fi mai satisfăcător sau ce poate aduce mai multă împlinire decât să știi că mărturia ta produce bucurie inimii lui Dumnezeu într-o lume a tristeții?

Marea Moartă se află la cea mai joasă altitudine de pe pământ – 427 de metri sub nivelul mării. Râul Iordan străbate Marea Galileei și își continuă traseul în jos, prin Valea Iordanului, până se varsă în Marea Moartă.

Climatul secetos și fierbinte, caracterizat de un soare arzător și condiții de deșert, face ca apa să se evapore rapid. Deoarece conținutul de sare și minerale al Mării Moarte este de 33,7%, prea puține vietăți supraviețuiesc în ea. Nu există pești și nici plante, ci doar niște microbi și bacterii pe fundul apei.

La fel stau lucrurile și pe plan spiritual. Dacă harul lui Dumnezeu care se revarsă în viața noastră nu curge mai departe spre alții, noi vom stagna și vom deveni aproape fără viață, așa cum este Marea Moartă. Fiind creștini, nu trebuie să trăim așa.

4. Spre deosebire de ceea ce se întâmplă la Marea Moartă, ce se întâmplă cu credincioșii care primesc „râurile de apă vie” care vin de la Hristos?

Ioan 7:37,38 _____

Luca 6:38 _____

„Dumnezeu putea să aducă la îndeplinire lucrarea de salvare a păcătoșilor și fără ajutorul nostru, dar, pentru ca noi să ne formăm un caracter ca al lui Hristos, trebuie să fim părtași la lucrarea Lui. Pentru a putea intra în bucuria Lui, bucuria de a vedea ființe răscumpărate prin jertfa Sa, trebuie să luăm parte la eforturile Lui pentru răscumpărarea lor.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 142

„Cei care doresc să fie biruitori trebuie să renunțe la ei înșiși, iar singurul mod în care pot realiza această mare lucrare este să fie mai interesați de mântuirea semenilor lor.” – Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 207

Noi creștem atunci când le spunem și altora ce a făcut Hristos în viața noastră. Dacă ținem seama de tot ce ni s-a dat în Hristos, ce ne-ar putea reține de la le oferi și altora din ce am primit? Doar egoismul nostru.

În timp, dacă noi nu le spunem și altora despre credința pe care o avem, viața noastră spirituală va deveni la fel ca Marea Moartă.

Tu le-ai vorbit altora despre Hristos, te-ai rugat cu ei, i-ai ajutat în problemele lor? Care au fost experiențele tale? Ce impact au avut ele asupra credinței și a umblării tale cu Domnul?

Loialitatea față de Hristos necesită un angajament de a face voia Lui. Ea impune ascultare de poruncile Sale și urmarea este o inimă care bate la unison cu inima Lui pentru a-i salva pe ce pierduți. Loialitatea pune pe primul loc lucrurile cărora Isus le acordă prioritate.

5. Ce spun următoarele pasaje despre dorința lui Dumnezeu? Care este prioritatea Lui?

1 Timotei 2:3,4 _____

2 Petru 3:9 _____

Dumnezeu dorește salvarea oamenilor. Nu există nimic altceva mai important pentru El. Aceasta este dorința Lui cea mai fierbinte. *Comentariile biblice AZȘ* fac următoarea observație cu privire la conjuncția „ci”. Termenul grecesc este *alla*. Aici este folosit cu sensul de „a accentua contrastul dintre interpretarea greșită a naturii lui Dumnezeu, și anume că El ar putea dori ca unii să piară, și faptul că El dorește ca toți să fie salvați” (vol. 7, p. 615). Porunca lui Hristos adresată fiecăruia dintre noi de a fi părtași la lucrarea Lui, în calitate de martori ai dragostei, harului și adevărului Său, este urmarea dorinței Lui ca întreaga omenire să fie mântuită.

6. Cui i s-a aplicat inițial următorul pasaj? Cum îl folosește Pavel?

Isaia 49:6 _____

Faptele 13:47 _____

Sunt situații în care o profeție a Vechiului Testament are mai multe aplicații. Aici, apostolul Pavel ia o profeție care s-a referit mai întâi la Israel și apoi la Mesia (vezi Isaia 41:8; 49:6 și Luca 2:32) și o aplică la biserica Noului Testament. Dacă neglijează sau minimalizează porunca lui Hristos, biserica nu își atinge scopul existenței și nu își îndeplinește chemarea profetică față de lume.

Care sunt pericolele pentru biserică, chiar și pentru o biserică locală, dacă ajunge să fie concentrată doar pe ce se întâmplă în interior?

În această săptămână ne concentrăm pe întrebarea: „De ce vorbim despre credința noastră? Am descoperit că, pe măsură ce ne împărtășim credința, avem bucuria de a fi colaboratori cu Dumnezeu în lucrarea Lui pentru lume. Mărturia noastră despre dragostea Lui le oferă oamenilor ocazii mai mari de salvare, deoarece ei pot vedea mai clar harul și adevărul Său.

În același timp, acesta este și unul dintre mijloacele folosite de Dumnezeu pentru ca noi să creștem spiritual. Dacă nu le spunem și altora ce a făcut Hristos pentru noi și nu îi ajutăm, nu avem o viață spirituală autentică.

Când vorbim despre iubirea lui Dumnezeu, venim în legătură cu inima Celui care dorește ca întreaga omenire să fie mântuită. Este un răspuns, o dovadă de ascultare de porunca Sa.

7. Ce l-a motivat pe Pavel să suporte încercări, neazuri și greutăți de dragul Evangheliei? Cum poate același motiv să impulsioneze slujirea noastră pentru Hristos?

2 Corinteni 5:14,15,18-20

Apostolul Pavel a fost motivat de dragoste. Există lucruri pe care le vei face doar din dragoste, din niciun alt motiv. Când declara că „dragostea lui Hristos ne constrânge” (NTR), apostolul rostea un adevăr veșnic. *A constrânge* înseamnă „a soma, a forța, a impune”. Dragostea lui Hristos a controlat acțiunile lui Pavel și i-a motivat mărturia personală. Având un obiectiv care a rezistat în fața dificultăților și o minte concentrată asupra unui singur țel, el a vestit planul de mântuire în întreaga lume mediteraneană.

„Iubirea trebuie să sălășluiască în inimă. Un creștin adevărat are ca motivație a acțiunilor sale atașamentul profund al inimii față de Mântuitorul. Iar din această rădăcină a iubirii sale pentru Hristos izvorăște atenția sa față de frații lui.” – Ellen White, *Căminul adventist*, p. 425

Când recunoaștem sacrificiul imens pe care Hristos l-a făcut pentru noi, ne simțim copleșiți de dragostea Sa și constrânși să le împărtășim și altora ce a făcut El pentru noi.

Meditează la faptul că Acela care a creat toate lucrurile (galaxiile, stelele, oștile îngerești, întreg cosmosul, alte lumi) a murit pe cruce pentru noi.

Biserica Noului Testament s-a confruntat cu pericolul de a nu înțelege pentru ce a fost adusă la existență. „Prigoana care a venit asupra bisericii din Ierusalim a avut ca urmare un mare avânt al lucrării Evangheliei. Vestirea Cuvântului în locul acesta fusese însoțită de succes și exista pericolul ca ucenicii să rămână aici prea mult timp, neglijând misiunea încredințată lor de Mântuitorul, de a merge în toată lumea. Uitând că puterea de a rezista răului este mai bine dobândită printr-o lucrare energetică, ei au început să creadă că nu au o lucrare mai importantă de făcut decât aceea de a ocroti biserica din Ierusalim de atacurile vrăjmașului. În loc să-i formeze pe cei nou-converțiți pentru a duce Evanghelia la cei care nu o auziseră încă, ei erau în pericolul de a lua o atitudine care ar fi făcut ca toți să fie mulțumiți cu ceea ce fusese realizat până aici.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 105

Pentru studiu suplimentar: Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, capitolul „Planul lui Dumnezeu cu biserica Sa”; *Hristos, Lumina lumii*, partea a doua din cap. 86, „Duceți-vă și învățați toate neamurile”.

Studiu la rând¹:

Psalmii 139–145

Evanghelizare, subcapitolul „Prezentarea Legii și a Sabatului”

1. Cum i se păreau psalmistului gândurile lui Dumnezeu?

2. A cui lovitură (pedeapsă) era bine-venită pentru psalmist?

3. Pe cine compară psalmistul cu „niște stâlpi săpați frumos”?

4. Ce face Domnul pentru cei ce cad și pentru cei încovoiați?

5. Care două lucruri nu trebuie despărțite în nicio prezentare?

¹ Întrebările sunt alcătuite pentru stimularea lecturării zilnice a Bibliei și a scrierilor lui Ellen G. White, și nu în mod necesar pentru aprofundarea anumitor subiecte.

Texte-cheie: Luca 15:1-7

Pasaje biblice în studiu: Țefania 3:17; Ioan 7:37; 1 Timotei 3:3,4; 2 Corinteni 5:14.

I. Privire generală

Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie salvați pentru Împărăția Sa. Pentru El, nu există nicio dorință mai mare decât aceea ca fiecare dintre noi să simtă bucuria mântuirii și să trăiască veșnic alături de El. Dumnezeu a pus la lucru toate puterile cerului pentru a ne mântui. Isus a venit pe pământ ca să descopere dragostea nemărginită a Tatălui față de omenire, să trăiască viața desăvârșită pe care ar fi trebuit s-o trăim noi, să poarte pe cruce condamnarea pentru păcatele noastre și să sufere moartea de care trebuia să murim noi.

În Hristos, noi vedem cum este Tatăl cu adevărat. Isus îndeplinește acuzația că Dumnezeu nu este iubitor. Cu mult timp în urmă, Lucifer a reprezentat greșit caracterul lui Dumnezeu. Domnul Isus a venit să lămurească lucrurile. Dumnezeu nu este un judecător răzbunător sau un tiran plin de mânie. El este un tată iubitor care își dorește ca toți copiii Săi să îl cunoască așa cum este și să vină acasă cât mai curând posibil.

Misiunea noastră este să le spunem oamenilor despre caracterul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă să luăm parte la lucrarea Lui, să le spunem și altora despre dragostea Lui. Ea înseamnă să manifestăm caracterul Său plin de har în viața noastră și în felul nostru de a vorbi. Când le spunem și altora, avem parte de cea mai mare bucurie a vieții și creștem în asemănarea cu Isus. Slujirea face ca egoismul să dispară. Cu cât le vorbim mai mult altora despre dragostea lui Dumnezeu, cu atât dragostea noastră pentru El va crește mai mult.

II. Comentariu

Te-ai întrebat vreodată de ce trebuie să le spui și altora despre credința ta? Nu face Dumnezeu tot ce poate pentru a-i salva pe oameni și fără ajutorul tău? Chiar contează efortul tău pentru mântuirea unui om?

Este adevărat că Dumnezeu Se descoperă pe Sine în multe feluri. El nu este limitat de ceea ce spunem noi despre El. David declară: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre El. Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte al căror sunet să fie auzit” (Psalmii 19:1-3). Modul în care a fost conceput universul, ordinea și simetria lui dezvăluie un Dumnezeu care este un proiectant cu o inteligență infinită.

Lucrarea Duhului Sfânt în inima fiecăruia dintre noi dă naștere dorinței de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Dorul acesta după veșnicie din fiecare om este o dovadă

grăitoare despre existența lui Dumnezeu. Apoi, bineînțeles, există acele întâmplări providențiale neobișnuite pe care fiecare le trăiește și care ne determină să reflectăm asupra realității prezenței lui Dumnezeu. Ori de câte ori avem parte de dragoste atunci când nu o merităm sau de o faptă de bunătate, noi vedem, în mod tangibil, o descoperire a caracterului lui Dumnezeu. El caută în mod constant să ne atragă la Sine pe diferite căi.

Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce să mai prezentăm Evanghelia? De ce să nu îl lăsăm pe Dumnezeu să-și facă lucrarea și să o ducă la bun sfârșit? De ce să nu facem un pas înapoi și să lăsăm natura, cum spune David, să vorbească despre slava lui Dumnezeu? Deși natura ne dezvăluie planul complex și infinit al lui Dumnezeu, noi putem vedea adesea mai degrabă distrugere și devastare prin uragane, inundații, incendii, taifunuri și alte dezastre naturale. Mii de oameni mor dintr-odată. Ce ne spune acest lucru despre Dumnezeu și marea luptă dintre bine și rău? Natura prezintă atât binele, cât și răul, însă nu descoperă motivul pentru care există binele și răul.

Nici întâmplările providențiale din viața noastră sau dorurile noastre nu ne oferă o explicație satisfăcătoare cu privire la existența binelui și a răului. Este adevărat că există un dor după Dumnezeu în fiecare dintre noi, însă este adevărat și faptul că noi avem o natură păcătoasă și căzută, în care se dă o luptă. Poate că știm ce este bine, dar nu avem în noi înșine puterea de a-l face. În mod asemănător, intervențiile providențiale ale lui Dumnezeu în viața noastră ne descoperă un Dumnezeu care ne iubește, însă sunt multe lucruri care se întâmplă în viața noastră și care ne aduc aminte că trăim într-o lume a binelui și a răului. Așadar, rămâne întrebarea: „De ce există bine și rău în lume, care este originea lor și care este destinul omenirii?” Nici natura, nici întâmplările providențiale sau dorurile noastre nu pot răspunde la această întrebare într-un mod satisfăcător așa cum o poate face faptul de a le prezenta și altora iubirea și planurile lui Dumnezeu așa cum sunt prezentate în Cuvântul Său.

Motivul pentru care vestim Evanghelia nu este acela de a le oferi oamenilor singura lor șansă de mântuire. Dumnezeu îi poate salva în diferite moduri și fără ajutorul nostru. Motivul are două aspecte:

Primul: Noi arătăm dragostea lui Hristos, deoarece ea se revarsă din inima noastră spre ceilalți și vrem ca ei să fie mântuiți. Cea mai clară descoperire a caracterului lui Dumnezeu nu se găsește în natură, nici în întâmplările providențiale sau în sentimentele bune din adâncul inimilor noastre, în dorurile noastre. Fiecare dintre acestea sunt dovezi ale existenței lui Dumnezeu, dar ele nu prezintă în mod clar caracterul Lui iubitor. Cea mai clară descoperire a caracterului Său se găsește în viața Domnului Hristos așa cum ne este arătată în Scriptură. Faptul că le spunem și altora din Cuvântul lui Dumnezeu, că îl deschidem înaintea lor și le expli-

căm marile adevăruri, le descoperă cine este Dumnezeu și le oferă ocazia de a-L cunoaște și a înțelege dragostea Sa și adevărul Său. În lupta cosmică dintre bine și rău, Scripturile au cele mai coerente răspunsuri la marile întrebări ale vieții.

Al doilea: Noi le vorbim oamenilor despre Dumnezeu și iubirea Sa pentru că știm că acesta este unul dintre mijloacele folosite de Cer pentru a aduce bucurie inimii lui Dumnezeu și a ne ajuta să creștem spiritual. Cu cât Îl iubim mai mult, cu atât vom dori să le spunem și altora despre dragostea Sa. Când vorbim cu alții din Cuvântul lui Dumnezeu, noi înșine suntem atrași mai aproape de El. Cuvântul transformator al lui Dumnezeu îi schimbă nu doar pe cei cu care studiem Biblia, ci și pe noi, pe măsură ce studiem cu ei.

Să prezentăm Cuvântul. În Luca 15 găsim trei relatări despre inima lui Dumnezeu. Aceste pilde atemporale prezintă un Dumnezeu care dorește cu ardore salvarea celui pierdut. El este păstorul neobosit care își caută oaia pierdută până când o găsește. El este femeia mahnită care răscolește toată casa, în genunchi, ca să găsească prețioasa monedă pierdută, care este parte din zestrea ei. El este Tatăl frământat care scrutează în permanență zarea pentru a-l vedea pe fiul său pierdut venind acasă. În fiecare pildă este bucurie atunci când ceea ce era pierdut este găsit. Tot cerul se bucură când bărbați și femei acceptă mântuirea pe care Hristos a obținut-o prin jertfa Sa de bunăvoie pe cruce.

Sunt patru aspecte semnificative pe care Isus le punctează în pilda cu oaia pierdută. În Luca 15:4 se spune că păstorul merge în căutarea oii pierdute. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu care nu Se oprește din căutare și nu îi va lăsa pe copiii Săi să plece cu ușurință de lângă El. Îi caută cu o dragoste neobosită oriunde s-ar duce ei. Al doilea aspect pe care îl observăm în pasaj este că păstorul merge în căutarea oii pierdute până când o găsește. Dragostea lui Dumnezeu este perseverentă. El nu renunță ușor la noi. Nu Îl putem obosi. El nu va renunța niciodată la obiectul căutării Lui. Pe vremea lui Isus, în Orientul Apropiat, dacă un păstor își pierdea o oaie, trebuia fie să se întoarcă la turmă cu oaia pierdută, fie să se întoarcă cu cadavrul ei pentru a demonstra că făcuse tot ce era posibil pentru a o găsi.

Fiecare oaie era valoroasă pentru păstor. El își cunoștea atât de bine turma, încât își dădea seama imediat dacă lipsea o oaie. Pentru Hristos, noi nu suntem o masă de indivizi anonimi, ci suntem oameni creați după chipul Său, pe care El i-a răscumpărat prin harul Său.

Ultimul aspect al parabolei este despre momentul găsirii oii pierdute. Când se întâmplă acest lucru, păstorul strigă de bucurie: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută” (Luca 15:6). Păstorul cel bun continuă să caute oaia pierdută și nu se oprește până nu o găsește, iar când o găsește, se bucură. Și Dumnezeu este plin de bucurie când cel pierdut este găsit.

Într-o lume a dezamăgirii și a tristeții, cooperarea noastră cu Hristos în misiunea Evangheliei aduce bucurie inimii Lui. Atunci când inima noastră bate la unison cu inima lui Dumnezeu și avem în mintea noastră gândul Lui, când suntem uniți de un singur țel – de a li-L face cunoscut pe Dumnezeu și altora –, inima Lui este umplută de o bucurie de nedescris.

Un exemplu. Când dorești să faci un cadou cuiva drag, de obicei te gândești bine, cauți, alegi cu atenție. Și, dacă cel care îl primește se bucură într-adevăr de el, ești mulțumit. De fapt, cine se bucură mai mult de cadou? Tu sau persoana căreia i l-ai oferit? Este un simțământ de satisfacție deosebită atunci când dăruim ceva valoros altora. Dăruirea din inimă te leagă de celălalt într-un mod unic.

Când le dăm altora cel mai prețios dar dintre toate – pe Isus Hristos –, inima ni se umple de bucurie. Este o satisfacție care derivă din faptul că am avut în viața lor un impact cu efect pentru veșnicie. Când un om căruia îi vorbim despre Hristos primește adevărurile Scripturii, ne-am făcut un prieten pentru veșnicie. Nu există o bucurie mai mare! Iată ce afirmă Ellen G. White despre acest lucru: „Spiritul lucrării dezinteresate pentru alții îi conferă caracterului profunzime, statornicie și o bunătate plină de iubire, ca a lui Hristos, aducându-i celui ce are un asemenea caracter pace și fericire.” – *Calea către Hristos*, p. 80. „Este mai fericite să dai decât să primești” (Faptele 20:35) rămâne încă un adevăr veșnic.

III. Aplicație

Gândește-te la cineva din sfera ta de influență care ar putea fi doritor să cunoască mai mult despre Isus. Ar putea fi un fiu sau o fiică, soțul sau soția, un coleg de muncă, un vecin sau un prieten. Roagă-L pe Dumnezeu să îți deschidă o oportunitate pentru a duce conversația într-o direcție spirituală. Nu trebuie să simți că tu trebuie să crezi o oportunitate care încă nu se prezintă. Misiunea este a lui Dumnezeu. Nu noi creăm oportunitățile, ci Dumnezeu. Însă noi suntem sensibili la ocaziile create de Dumnezeu și cooperăm constant cu El, mergând acolo unde ne deschide ușile.

Când cineva se află într-o perioadă de tranziție în viață este mai deschis față de realitățile spirituale. Poate că trece printr-o perioadă dificilă sau a fost diagnosticat cu o boală gravă, a trecut printr-o despărțire, s-a confruntat cu o criză la locul de muncă sau cu decizii majore de luat. Fiecare situație de acest fel este o ocazie ca persoana respectivă să afle despre credințioșia lui Dumnezeu, să primească o făgăduință din Cuvântul lui Dumnezeu sau facem o scurtă rugăciune pentru ea. Nu uita: noi le putem vorbi despre Dumnezeu prietenilor; cei care nu ne sunt prieteni probabil că nu ne vor asculta. Ținta noastră este să ne facem prieteni pentru Dumnezeu și să îl lăsăm pe El să îi conducă pe prietenii noștri într-o călătorie a descoperirii adevărurilor mai profunde din Cuvântul Său.